

Sygn. akt VII U 2819/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej - Więsyk

Protokolant p. o. prot. sądowego Katarzyna Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 roku w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 16 października 2013 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII 2819/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 października 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił A. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie uznała ubezpieczonej za osobę niezdolną do pracy (decyzja - akta rentowe).

W odwołaniu od powyższej decyzji A. M. nie zgodziła się z powyższą decyzją podnosząc argumenty dotyczące jej stanu zdrowia (odwołanie - k. 2 akta sądowe).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowieź na odwołanie –

k. 3 -3 v. a.s.).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. M., urodzona w dniu (...), w dniu 31 lipca 2013 roku złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek - k. 1-5 a.r.).

Wnioskodawczyni legitymuje się wykształceniem średnim w zawodzie technik rolnik. W okresie od 2.05.2007 r. do 15.09.2012 r. ubezpieczona pracowała na stanowisku pracy chronionej jako operator linii przygotowania powierzchni. Przebywała do 7 grudnia 2012 r. na zasiłku chorobowym. W okresie od 19.12.2012 r. do 18.06.2013 r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych (świadcstwo pracy – k. 13 a.r., wnioski o wydanie orzeczenia, wywiad zawodowy).

W związku z rozpoznaniem wniosku lekarz orzecznik ZUS dokonał oceny niezdolności do pracy ubezpieczonej i w orzeczeniu z dnia 6 września 2013 r. uznał, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawczyni i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej (orzeczenie z 30, 31 dok. med.) po rozpoznaniu u badanej przewlekłego zespołu (...)

Skarżąca wniosła od powyższego orzeczenia sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS powołując się na okoliczności związane ze stanem jej zdrowia (sprzeciw - a.r.).

W orzeczeniu z dnia 7 października 2013 roku komisja lekarska ZUS podzieliła ustalenia lekarza orzecznika co do stanu zdrowia wnioskodawczyni i nie uznała jej za osobę niezdolną do pracy (orzeczenie – 55 a.r.).

W oparciu o powołane orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 16 października 2013 r. zaskarżoną decyzję (decyzja - k. 59 a.r.).

Celem zbadania zasadności odwołania i prawidłowości wydanej decyzji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalnościach z zakresu ortopedii, otolaryngologii, okulisty, chirurgii (postanowienia - k. 5 a.s.).

Biegli w opinii z 25 sierpnia 2014 r. po rozpoznaniu u A. M. niedrożność (...) i nie uznali wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy.

Biegli wskazali, iż na podstawie dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonego badania rozpoznano u wnioskodawczyni (...). Nie sprowadzają jednak niezdolności do pracy. Sprowadzają jedynie ograniczenie do pracy na wysokości i w zapyleniu.

Biegły z zakresu chirurgii nie stwierdził u wnioskodawczyni schorzeń, które powodowałyby jakiegokolwiek ograniczenia do wykonywania zatrudnienia, że narząd słuchu opiniowanej jest obecnie socjalnie wydolny. Kontakt werbalny dobry. Opiniowana wymaga okresowej ambulatoryjnej kontroli i leczenia laryngologicznego. Stan narządu słuchu wnioskodawczyni obecnie nie sprowadza niezdolności do pracy. Może pracować zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Biegli podkreślili również, iż wnioskodawczyni podaje także dolegliwości (...). Zgłasza (...) Pozostaje w leczeniu pod kontrolą Poradni Ortopedycznej z rozpoznaniem(...) Leczona zabiegami rehabilitacyjnymi.

W czasie przeprowadzonego obecnie badania ortopedycznego nie stwierdzono ograniczenia wydolności (...)

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie ortopedycznej nie uznaje się niezdolności do pracy. Sprawność (...) jest dobra. Wnioskodawczyni może wykonywać zatrudnienie.

Reasumując, biegli nie stwierdzili u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Wskazali, iż pomimo stwierdzonych schorzeń, wymagających kontroli i leczenia, wnioskodawczyni może wykonywać prace zgodne z posiadanymi kwalifikacjami (k. 28-29).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych oraz wnioskach w nich przedstawionych. Biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie wnioskodawczyni, wnikliwie przeanalizowali jej dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u niej schorzeń na zdolność do pracy - przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji. Biegli nie stwierdzili u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Wnioski zawarte w powołanej opinii są wystarczająco uzasadnione. Z tych względów powołane opinie Sąd uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99). Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłych w zakresie nie ustalenia u wnioskodawczyni niezdolności do pracy.

Z opinią biegłych wywołaną w sprawie nie zgodziła się skarżąca, podniosła, iż wcześniejszymi orzeczeniami ZUS uznawał, że jej niezdolność do pracy istnieje od urodzenia. Złożyła kserokopie terminarza planowanych zabiegów rehabilitacyjnych pacjenta, karty informacyjnej i wypisu z treści orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 14.05.1992r.

Sąd nie uznał za konieczne wywoływania nowej opinii. Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na wyjaśnienie spornych okoliczności, a nadto złożone dokumenty nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wnioskodawczyni składała dwukrotnie terminarze zabiegów rehabilitacyjnych o podobnym zakresie (k. 24) i (k. 35 dok. med.), podobnie jak wypis z orzeczenia z 14.05.1992 . i były one przedmiotem analizy biegłych. Natomiast karta informacyjna, jak wynika z wyjaśnień skarżącej była związana z incydentalnym schorzeniem, a wnioskodawczyni nie leczy się pulmonologicznie i kardiologicznie.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż znajdująca się w aktach opinia jest wystarczająca do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy i zawierają niezbędne wiadomości specjalne oraz kompleksową analizę stanu zdrowia badanej (por. wyrok SN z 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNP 2000/23/869).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. M. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu

niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18miesiący od ustania tych okresów.

Stosownie do treści przepisu art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Zgodnie zaś z ust. 3 tego przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu Utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy dokonywaniu oceny stopnia niezdolności do pracy należy kierować się wskazaniem określonymi w art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy, zgodnie z którym przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych lekarzy sądowych, weryfikowanych dokumentacją medyczną. Należy tutaj zwrócić uwagę na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 r. (III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113, LEX 368973), zgodnie z którym „Opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu”. Sąd orzekający stanowisko to w pełni podziela.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami wywołanych w sprawie opinii biegłych, oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy, wobec niespełnienia przez wnioskodawczynię jednej z przesłanek, tj. braku niezdolności do pracy, odmówił ustalenia A. M. prawa do renty z tego tytułu. W tym miejscu należy wskazać, iż w kontekście stwierdzonych schorzeń i ich zaawansowania, wnioskodawczyni nie utraciła zdolności do wykonywania pracy na stanowisku pakowaczki i podjętej od czerwca 2015 r. na stanowisku sprzątaczk.

Z tych względów w ocenie Sądu decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 16 października 2013 r. została wydana prawidłowo, wobec czego odwołanie wnioskodawczyni należało oddalić.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 47714 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.